

บทที่ 3

ปัญหาการอ่านคำ

3.1 ความนำ

เมื่อเราเขียนคำสามัญทั่วไปตรงตามที่กำหนดไว้พจนานุกรมแล้ว เราควรจะอ่านให้เหมือนกันหรือไม่ ตามหลักน่าจะเหมือนกัน แต่ตามความเป็นจริงนั้น บางคำก็สามารถอ่านได้หลายอย่าง แล้วแต่หลักที่ใช้ ในภาษาไทยคำที่อ่านต่างกันอย่างนอกเหนือจากเรื่องจังหวะและความนิยมแล้ว อาจเกิดขึ้นได้จากเหตุอื่น ๆ อีกหลายประการ

ประการแรก เกิดจากการผสมอักษรที่ต่างกันหรือความนิยมที่ต่างกัน เช่น ฤ ที่อาจจะอ่านเป็นเสียง ริ ริ หรือ เรอ ก็ได้

ประการที่สอง เกิดจากการพ้องอักษรนำหรืออักษรควบ เช่น เผลา จะอ่านว่า เพ/ลา หรือ เผลา ก็ได้

ประการที่สาม เกิดจากการใช้คนละหลัก เช่น ลิริ อ่านตามแบบบาลีต้องอ่านว่า ลี/ริ แต่ถ้าอ่านตามแบบไทยจะอ่านว่า ลี/หริ

นอกจากนี้ถ้าเป็นคำประพันธ์ก็ยังสามารถอ่านไปตามสัมผัสก็ได้ เช่น เคารพอภิวันท์ จะอ่านว่า เคา/รบ/อบ/พิ/วัน ก็ได้ คำว่า จันทร์ ถ้าต้องการเพิ่มพยางค์ ก็สามารถจะอ่านเป็น จัน/ทร หรือ จัน/ตระ ก็ได้

ในบางภาษาการอ่านต่างกันอาจจะเกิดจากความนิยมของแต่ละถิ่นก็ได้ ในพจนานุกรม Longman Pronunciation Dictionary นั้น ระบุเสียงอ่านของคำไว้ต่าง ๆ กันหลายอย่าง และอธิบายไว้ชัดเจนว่า เสียงใดนิยมใช้อย่างไร เช่น dance อ่านแบบอังกฤษอ่านว่า ดานซ์ แต่อ่านแบบอเมริกันอ่านว่า แदनซ์ การอ่านแบบนี้ ก็เป็นการอ่านแบบอังกฤษเหมือนกัน แต่เป็นบางถิ่นเท่านั้น

ถ้าหากจะตีความคำว่า เอกภาพ ว่าหมายถึง หนึ่ง เอกภาพในการอ่านก็คงจะไม่มี แต่ถ้าตีความว่า สอดคล้องไปในทำนองเดียวกัน เอกภาพในการอ่านก็ยังคงมีอยู่ นั่นคือ แม้จะอ่านได้หลายอย่าง ก็มีหลักว่า เมื่อใดอ่านอย่างไร ไม่ใช่จะอ่านอย่างไรก็ได้

อันที่จริงหน้าที่ของพจนานุกรมในด้านการอ่านนั้นก็คือ เก็บบันทึกการอ่านของผู้ใช้ภาษา ไม่ใช่ผู้บงการว่าต้องอ่านอย่างนั้นอย่างนี้ Longman Pronunciation Dictionary จะระบุเสียงอ่านที่ผิดเอาไว้ด้วย ในกรณีที่เสียงอ่านผิด ๆ นั้นเป็นที่นิยมไปทั่ว เช่น คำว่า TH 246

grievous อ่านว่า *กรีเวิส* ไม่ใช่ *กรีวีเอิส* ของไทยก็อาจจะระบุได้ว่า คำว่า มหาวิทยาลัย อ่านว่า มะ/หา/วิด/ทะ/ยา/ลัย ไม่ใช่ มะ/หา/ทะ/ลัย มะ/หา/ลัย หรือ หมา/ลัย

3.2 จังหวะการอ่านแบบไทย

เมื่อชาวต่างประเทศพูดภาษาของเขาเองนั้น เขาก็จะมีจังหวะลีลาบางอย่างที่แตกต่างออกไปจากภาษาไทย เช่น ภาษาอิตาลีนั้นฟังดูคล้าย ๆ กับว่า แต่ละพยางค์มีขนาดเท่ากันไปหมด นั้นเป็นเพราะหูของเราไม่คุ้นเคยกับภาษาของเขาตัวเอง

เมื่อฝรั่งพูดภาษาไทยก็ออกเสียงในจังหวะแปลก ๆ เช่น พระคณอง (พระโขง) ดอกยา (ดอกหญ้า) อีสซาร์่า (อีสระ) หนิท้าย่า (นิตยา) สะรันย่า (ศรีญา) ฯลฯ

เมื่อคนไทยออกเสียงภาษาต่างประเทศ เราก็ทำแบบเดียวกัน นั่นคือ ออกเสียงตามจังหวะของเรา ลองฟังเสียงโฆษณางาชักฟอกชนิดหนึ่งทางโทรทัศน์ก็ได้ ในขณะที่ฝรั่งออกเสียงอย่างตื่นเต็นว่า *แอ๊ดแตก* (ลงเสียงหนักที่พยางค์หลัง) คนไทยกลับทำเสียงอ่อนเสียงหวานต่อมว่า *แอ๊ดแตก* (ลงเสียงหนักที่พยางค์หน้า)

เนื่องจากจังหวะของภาษาที่ต่างกันย่อมแตกต่างกันไปโดยธรรมชาติ เช่นนี้ เมื่อมีชื่อภาษาต่างประเทศปนอยู่ในภาษาไทย เราจึงอ่านไปตามจังหวะไทยเพื่อมิให้ฟังสะดุดหู เช่น "ประธานาธิบดีเคนเนดี ออกเดินทางจากวอชิงตันไปถึงลอนดอน จากนั้นจึงเดินทางไปปารีส" คำที่ขีดเส้นใต้อ่านออกเสียงตรง ๆ แบบไทย โดยเฉพาะคำว่า *ปารีส* ออกเสียงว่า *ปารีส* ไม่ต้องลงท้ายด้วยเสียงเสียดแทรก โดยทำให้เหมือนกับเวลาออกเสียงคำว่า *โอรส* อย่างไรก็ตาม มีชื่อบางชื่อที่คนไทยคุ้นหูว่าฝรั่งออกเสียงอย่างไร เราก็พยายามออกเสียงตามไปบ้าง แม้จะไม่เหมือนเสียงจริงก็ตาม เช่น *เคนเนดี* ก็อาจจะออกเสียงว่า *เคนเนดี้* *บุช* ก็ออกเสียง *ชู้* ตามหลังตัว *ช* ออกมานิดหน่อย แต่พอถึง *ตรอกกัปตัน* *บุช* ก็ออกเสียงตรง ๆ ว่า *ตรอก/กัป/ตัน/บุช* คำว่า *บุช* ออกเสียงตัวสะกดเหมือนกับคำว่า *บุช* (ในปัจจุบันมีผู้ออกเสียง *ชู้* ตามหลัง *บุช* ด้วย เนื่องจากทราบว่ามีชื่อ Bush)

การออกเสียงคำภาษาต่างประเทศตามจังหวะของภาษาตนเองนี้ เป็นลักษณะธรรมชาติของภาษามนุษย์ กล่าวอย่างง่าย ๆ ก็คือ เมื่อใดที่มีการยืมคำจากภาษาต่างประเทศมาใช้ เจ้าของภาษาจะ

ดัดแปลงเสียงให้เข้ากับจังหวะภาษาของตน ขอให้สังเกตการออกเสียงคำว่า *ควรวาเต้* ที่เรายืมมาจากภาษาญี่ปุ่น คำนี้เวลาฝรั่งยืมไปจะออกเสียงว่า *ชะร้าวเก้* ตามจังหวะของเขา แต่ญี่ปุ่นจะออกเสียงคล้ายกับ *คะระเกะ*

หลักที่ว่ามันนี้เป็นหลักธรรมชาติของภาษาทุกภาษา ในภาษาไทยของเรามีคำที่ยืมมาจากภาษาบาลีสันสกฤตอยู่มาก หรือบางครั้งก็คิดสร้างคำขึ้นมาเอง โดยนำคำจากภาษาบาลีสันสกฤตมาผสมกันเอง หรือผสมกับภาษาไทย เวลาออกเสียงก็ออกตามจังหวะไทย เช่น ชนบุรี อ่านว่า ทะ/นะ/บุรี (จังหวะ เบา/หนัก/หนัก) ชนบุรี อ่านว่า ทน/บุ/รี (จังหวะ หนัก/เบา/หนัก) ชลบุรี อ่านว่า ชน/บุ/รี (จังหวะ หนัก/เบา/หนัก) เพชรบุรี อ่านว่า เพ็ด/บุ/รี (จังหวะ หนัก/เบา/หนัก) ราชบุรี อ่านว่า ราช/บุ/รี (จังหวะ หนัก/เบา/หนัก) และอื่น ๆ อีกมาก

รายละเอียดเรื่องจังหวะในภาษาไทย อยู่ในเอกสารการสอนชุดวิชา *ภาษาไทย 3* หน่วยที่ 6 ของ ดร.ธีระพันธุ์ เหลืองทองคำ และระบบเสียงภาษาไทย ของ ศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา นาคสกุล

3.3 การอ่านคำสมาสกับจังหวะไทย

สมาส หมายถึงการที่เอาศัพท์นามตั้งแต่ 2 ศัพท์ขึ้นไปมาต่อกันเป็นศัพท์เดียวตามหลักไวยากรณ์ของบาลีและสันสกฤต

ในภาษาไทยมีคำยืมจากภาษาบาลีสันสกฤตเป็นจำนวนมาก คำเหล่านี้แม้จะไม่มีสระเชื่อมระหว่างคำก็ต้องอ่านให้มีเสียงอะเชื่อมระหว่างคำที่นำมาต่อกันด้วย เช่น ราชการ (ราช/ชะ/กาน) ราชบัณฑิต (ราช/ชะ/บัน/ติด) ราชองครักษ์ (ราช/ชะ/อง/คะ/รัก) ราชหัตถเลขา (ราช/ชะ/หัต/ทะ/เล/ขา) ราชวรมหาวิหาร (ราช/ชะ/วอ/ระ/มะ/หา/วิ/หาน)

ขอให้สังเกตว่ายังมีพยางค์มากขึ้นเท่าใดก็ยิ่งอ่านยากมากขึ้นเท่านั้น ผู้อ่านจำเป็นต้องตรวจสอบและฝึกซ้อมให้ดี ลักษณะเช่นนี้ไม่ถือว่าแปลก เพราะภาษาไทยมีลักษณะเป็นภาษาคำโดด คำไทยแท้จริงๆ นั้นมักจะมีเพียงพยางค์เดียว แต่คนไทยก็สามารถสร้างคำหลายพยางค์ขึ้นมาได้เองโดยไม่ต้องยืมคำมาจากบาลีสันสกฤตเสมอไป เช่น น้องชาย น้ำตาล น้ำตาลทราย น้ำทะเล น้ำวิกปลาทุดอกมะลิแห้ง

คำไทยหลายพยางค์ที่ยกมานี้ล้วนแต่มีรูปสระปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจนทั้งสิ้น แต่คนไทยก็ได้ลงเสียงเท่ากันหมดทุกพยางค์ เรามีจังหวะของเราเองอยู่หลายรูปแบบ ในที่นี่จะใช้เครื่องหมาย - หมายถึงถึงจังหวะเบา ใช้เครื่องหมาย / หมายถึงถึงจังหวะหนัก คำที่ยกตัวอย่างข้างต้นจะมีลักษณะการออกเสียงดังนี้คือ

น้องชาย (//) น้ำตาล (-/) น้ำตาลทราย (-//)
น้ำทะเล (/-/) น้ำพริกปลาทุ (-/-/ หรือ -///) ดอกมะลิ
แห้ง (/--/ หรือ /-//)

จากคำข้างต้น มีตัวอย่างจังหวะไทยอยู่ 6 แบบ คือ

แบบที่ 1 / แบบที่ 2 /- แบบที่ 3 -/
แบบที่ 4 /-/ แบบที่ 5 -// แบบที่ 6 /--/

ถ้าเป็นคำเดี่ยวเดี่ยว ๆ จะเป็นแบบที่ 1 เช่น น้อง น้ำพริกปลาทุ ใช้แบบที่ 3 แล้วหยุดนิดหนึ่ง จากนั้นก็ต่อด้วยแบบที่ 3 อีกครั้ง ดอกมะลิแห้ง ถ้าใช้จังหวะ /--/ ก็หมายความว่าใช้แบบที่ 6 แต่ถ้าใช้จังหวะ /-// ก็หมายความว่าใช้แบบที่ 1 แล้วต่อด้วยแบบที่ 5

คำสมาสที่ยกตัวอย่างข้างต้นจะอ่านเข้าจังหวะไทยได้ดังนี้ คือ ราชการ (แบบที่ 1 + แบบที่ 3) ราชบัณฑิต (แบบที่ 1 + แบบที่ 5) ราชองครักษ์ (แบบที่ 1 + แบบที่ 3 + แบบที่ 3) ราชทัตเลขา (แบบที่ 4 + แบบที่ 5) ราชวรมหาวิหาร (แบบที่ 1 + แบบที่ 5 + แบบที่ 3 + แบบที่ 3)

ขอให้สังเกตว่าการที่คำบางคำมีคนไทยอ่านเป็นสองแบบนี้ ก็เพราะใช้สองจังหวะต่างกัน เช่น เพชรบุรี อ่านว่า เพ็ด/บุ/รี (แบบที่ 4) เพ็ด/ชะ/บุ/รี (แบบที่ 6) ราชบุรี อ่านว่า ราว/บุ/รี (แบบที่ 4) ราว/ชะ/บุ/รี (แบบที่ 6) ซึ่งเป็นไปตามธรรมชาติของภาษาไทยนั่นเอง

ฉะนั้นการอ่านคำสมาสได้อย่างถูกต้องอาจเป็นเพราะอ่านตามจังหวะไทยที่บังเอิญมีลักษณะคล้ายกับสมาสก็ได้

ขอให้สังเกตประโยคต่อไปนี้

"ตามปกติในเดือนมกราคมกระทรวงคมนาคมก็มักจะจัดการให้ทุกอย่างสมคูลตามอุดมการณ์และอุดมคติที่เคยเป็นมาในประวัติศาสตร์"

ถ้าให้คนทั่ว ๆ ไปอ่านข้อความข้างบนนี้ เราอาจจะได้การอ่านสองแบบคือ แบบที่หนึ่ง อ่านว่า ปก/กะ/ติ มก/กะ/รา/คม คม/

มะ/นา/คม สม/ดุน อุ/ดม/กาน อุ/ดม/คะ/ติ และ ประ/หวัด/สาด
แบบที่สอง อ่านว่า ปะ/กะ/ติ มะ/กะ/รา/คม คะ/มะ/นา/คม สะ/
มะ/ดุน อุ/ดม/มะ/กาน อุ/ดม/มะ/คะ/ติ และ ประ/หวัด/ติ/สาด

ลักษณะการอ่านเช่นนี้เป็นมาช้านานแล้ว และคนไทยก็สามารถ
สื่อกันได้อย่างไม่สับสน การอ่านแบบแรกนั้นเป็นการอ่านแบบไทยโดย
ใช้จังหวะไทย ประกอบกับการอ่านตรงตัวตามแม่กก (ปก กับ มก)
และแม่กม (คม กับ สม) การอ่านแบบที่สองอ่านตามแบบภาษาเดิม

**บันทึกหลักเกณฑ์การอ่านออกเสียง ของคณะกรรมการชำระปทา
นุกรมแห่งราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2506** กล่าวไว้ว่าการอ่านแบบแรก
คือการอ่านตามความนิยม ส่วนการอ่านแบบที่สองคือการอ่านแบบ
มาตรฐาน และได้ให้ความเห็นไว้ตอนหนึ่งว่า

เมื่อประชาชนส่วนมากพอสมควรนิยมอย่างไรก็ควรจะให้
เป็นเช่นนั้น แต่ถ้าประชาชนเพียงส่วนน้อยอ่านผิดเพี้ยนไป ก็ต้อง
รังให้เข้ามามาตรฐานไว้ก่อน โดยให้ค่อยเป็นค่อยไปตามวิถีทาง
วิวัฒนาการของภาษาซึ่งมักจะเคลื่อนไปที่ละน้อย ๆ หรือถ้าทั้ง
สองฝ่ายก้ำกึ่งกัน ก็ควรให้ใช้ได้ทั้งสองอย่าง

คำที่พิมพ์ตัวเอน 7 คำข้างต้นนั้น พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตย
สถาน พ.ศ. 2493 มีเก็บไว้ 4 คำ คือ ปกติ มกราคม คมนาคม
ประวัติศาสตร์ ในจำนวนนี้มีที่ระบุการอ่านไว้เพียง 2 คำ คือ ปกติ
อ่านว่า ปะ/กะ/ติ และ คมนาคม อ่านว่า คะ/มะ/นา/คม ส่วน
มกราคม และ ประวัติศาสตร์ นั้นไม่ระบุเสียงอ่าน ต่อมา พจนานุกรม
ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 จึงได้มีระบุเสียงอ่านไว้ทั้ง 2
แบบ

3.4 การอ่านคำได้ 2 แบบ

การอ่านออกเสียงคำไทยบางคำเป็นปัญหามานานแล้วเพราะคน
ไทยอ่านไม่เหมือนกัน ทั้งกระทรวงศึกษาธิการและราชบัณฑิตยสถานก็
ได้พิจารณาเรื่องนี้มานานแล้วเช่นกัน ในที่สุด คณะกรรมการพิจารณา
เรื่องการใช้ภาษาไทยแห่งราชบัณฑิตยสถานก็ได้มี บันทึกหลักเกณฑ์การ
อ่านออกเสียงขึ้นมาฉบับหนึ่งเมื่อ วันที่ 15 ธันวาคม 2506

บันทึกฉบับนี้สรุปความได้ว่าการอ่านออกเสียงที่ควรถือเป็นมาตรฐาน
นั้นควรยึดหลัก 2 ประการ คือ อ่านตามหลักในภาษาเดิม ซึ่ง
เรียกว่า *อ่านตามมาตรฐาน* และอ่านตามที่ประชาชนส่วนใหญ่นิยมอ่าน

กัน ซึ่งเรียกว่า *อ่านตามความนิยม* เวลาสอนอ่าน ให้สอนอ่านตามมาตรฐาน แต่ถ้าผู้อ่านต้องการอ่านตามความนิยมก็มีให้ถือว่าผิด

อาจจะเป็นด้วยเหตุนี้กระมัง จึงไม่มีประกาศบังคับเรื่องเสียงอ่านอย่างเคร่งครัด เพียงแต่ให้คำแนะนำเท่านั้น แม้แต่ในคำนำของหนังสือ *อ่านอย่างไรและเขียนอย่างไร* ก็กล่าวไว้ว่า การไม่อ่านตามหลัก (ซึ่งหมายถึงแบบมาตรฐาน) ไม่ถือว่าจะต้องผิดเสมอไป แต่ที่ระบุว่าอ่านอย่างไรก็เพื่อให้เกิด เอกภาพ ในการอ่านเท่านั้นในบันทึกหลักเกณฑ์การอ่านออกเสียง พ.ศ. 2506 นั้นได้ยกตัวอย่างคำที่อ่านออกเสียงได้ 2 อย่างไว้หลายคำ โดยไม่ถือว่าเสียงใดผิด ดังนี้

กรณี	อ่านว่า	กะ/ระ/นี้ หรือ กอ/ระ/นี้
คมนาคน	อ่านว่า	คะ/มะ/นา/คน
	หรือ	คม/มะ/นา/คน
คุณประโยชน์	อ่านว่า	คุณ/นะ/ประ/โทยด
	หรือ	คุณ/ประ/โทยด
เฉลิมพระชนมพรรษา	อ่านว่า	ละ/เฉลิม/พระ/ชน/มะ/พัน/สา
	หรือ	ละ/เฉลิม/พระ/ชน/พัน/สา
ด้วยประการฉะนี้	อ่านว่า	ด้วย/ประ/กาน/ฉะ/นี้
	หรือ	ด้วย/ประ/กา/ระ/ฉะ/นี้
(เฉพาะในการแสดงพระธรรมเทศนา)		
กุนทรีย์	อ่านว่า	กุน/นะ/ชัย หรือ กุน/ชัย
เทศนา	อ่านว่า	เทต/สะ/หนา หรือ เท/สะ/นา
บาทยุดล	อ่านว่า	บาด/ทะ/ยุ/คน หรือ บาด/ยุ/คน
บุรพทิศ	อ่านว่า	บุบ/พะ/ทิด หรือ บุ/ระ/พะ/ทิด
บุรพบท	อ่านว่า	บุบ/พะ/บท หรือ บุ/ระ/พะ/บท
ประปักษ์	อ่านว่า	ปะ/ระ/ปักษ์ หรือ ปอ/ระ/ปักษ์
ปรั๊ก	อ่านว่า	ปะ/หรั๊ก (แปลว่า หัก)
	หรือ	ปรั๊ก (แปลว่า เงิน)
ประวัติศาสตร์	อ่านว่า	ประ/หวัด/ติ/สาด
	หรือ	ประ/หวัด/สาด
พรหมลิขิต	อ่านว่า	พฺรม/มะ/ลิ/ชิต หรือ พฺรม/ลิ/ชิต
เพชรบุรี	อ่านว่า	เพ็ด/ชะ/บุ/รี หรือ เพ็ด/บุ/รี
ภรรยา	อ่านว่า	พัน/ยา หรือ พัน/ระ/ยา
มูลค่า	อ่านว่า	มุน/ค่า หรือ มุน/ละ/ค่า

มูลฐาน	อ่านว่า	มุน/ถาน หรือ มุน/ละ/ถาน
มูลเหตุ	อ่านว่า	มุน/เหต หรือ มุน/ละ/เหต
ราชบุรี	อ่านว่า	ราด/ชะ/บุ/รี หรือ ราด/บุ/รี
ศีลธรรม	อ่านว่า	สีน/ละ/ท่า หรือ สีน/ท่า
โศกนาฏกรรม	อ่านว่า	โส/กะ/นา/ตะ/กำ
	หรือ	โส/ก/กะ/นา/ตะ/กำ
โสดกัศนะ	อ่านว่า	โสด/ตะ/ทัต/สะ/นะ
	หรือ	โสด/ทัต/สะ/นะ
อุบัติเหตุ	อ่านว่า	อุ/บัติ/เหต หรือ อุ/บัติ/ติ/เหต

ในปัจจุบันคำที่สามารถอ่านได้ 2 แบบ โดยไม่ถือว่าแบบใดผิดมี
ระบุไว้แล้วอย่างมากมายทั้งใน พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน
พ.ศ. 2525 และในหนังสือ **อ่านอย่างไรและเขียนอย่างไร** คำบาง
คำซึ่งสามารถอ่านได้ทั้ง 2 อย่าง แต่ยังไม่ได้รวบรวมไว้ก็ยังมีอยู่อีก
ผู้ใช้ภาษาไทยจึงต้องหมั่นติดตามความก้าวหน้าของหนังสืออ้างอิงดัง
กล่าวอยู่เสมอ

3.5 จังหวะกับความหมาย

ดังที่ได้กล่าวไว้ข้างต้นแล้วว่า ภาษาไทยมีจังหวะการออกเสียง
เป็นของตนเอง เมื่อยืมคำหรือดัดแปลงคำจากภาษาต่างประเทศก็นำ
มาออกเสียงตามแบบของตนเอง เช่น

เพชรบุรี	อ่านตามแบบสมาสเป็น	เพ็ด-ชะ-บุ-รี
	อ่านตามจังหวะไทยเป็น	เพ็ด-บุ-รี
ราชบุรี	อ่านตามแบบสมาสเป็น	ราด-ชะ-บุ-รี
	อ่านตามจังหวะไทยเป็น	ราด-บุ-รี

หนังสือ **อ่านอย่างไรและเขียนอย่างไร ฉบับราชบัณฑิตยสถาน**
ก็ได้ระบุการอ่านของคำหลายคำในทำนองนี้ แต่เรียกการอ่าน "ตาม
สำเนียงเดิมของเขา" ว่าการอ่านตามหลัก และเรียกการอ่านที่
"ปรับใช้ให้เข้ากับลิ้นของเรา" ว่าการอ่านตามความนิยม

ยังมีอีกหลายคำที่ระบุการอ่าน "ตามสำเนียงเดิมของเขา"
เพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่ในปัจจุบันมีผู้นิยมอ่านตามแบบ"ปรับใช้ให้
เข้ากับลิ้นของเรา" แล้ว เช่น

	<i>อ่านแบบสมาส</i>	<i>อ่านแบบไทย</i>
คุณพินิจ	คุณ-ละ-พิ-นิต	คุณ-พิ-นิต

ทาสกรรมกร	ทาด-สะ-กำ-มะ-กอน	ทาด-กำ-มะ-กอน
บาปเคราะห์	บาบ-ปะ-เคราะห์	บาบ-เคราะห์
บุริมสิทธิ	บุ-ริม-มะ-ลิด	บุ-ริม-ลิด
มลพิษ	มน-ละ-พิด	มน-พิด

เป็นที่น่าสังเกตว่า การอ่านแบบไทยมีทั้งที่เป็นไปตามจังหวะไทย คือ ดุน-พินิด (หนัก-เบา-หนัก) กับ บุ-ริม-ลิด (เบา-หนัก-หนัก) และอ่านแบบจับความหมาย คือ ทาส/กรรมกร บาป/เคราะห์ มล/พิษ

ตัวอย่างคำที่อ่านแบบจับความหมาย (ที่ไม่อยู่ในหนังสือเล่มนี้) ก็มี เช่น

	<i>อ่านแบบสมาส</i>	<i>อ่านแบบจับความหมาย</i>
เทพลีลา	เทบ-พะ-ลี-ลา	เทพ/ลีลา (เทบ-ลี-ลา)
ภาพลักษณ์	พาบ-พะ-ลัก	ภาพ/ลักษณ์ (พาบ-ลัก)
สารสนเทศ	สา-ระ-สน-เทต	สาร/สนเทศ (सान-สน-เทต)

ที่จับความหมายไปตามคำที่รู้จักก็มี เช่น

	<i>อ่านตามระบุ</i>	<i>อ่านแบบจับความหมายที่รู้จัก</i>
มหาดมะ	มะ-หาด-ตะ-มะ	มหา/ตมะ (มะ-หา-ตะ-มะ)

นอกจากนี้ยังมีการอ่านแบบต่าง ๆ ที่ไม่ตรงกับที่ระบุไว้ในหนังสือ

อ่านอย่างไร และ เขียนอย่างไร อีกดังนี้ คือ

แบบที่หนึ่ง อ่านตรงตามตัวสะกด เช่น

	<i>อ่านตามระบุ</i>	<i>อ่านตรงตามตัวสะกด</i>
กรรมธิการ	กำ-มา-ที-กาน	กัน-มา-ที-กาน
มาติกา	มาต-ติ-กา	มา-ติ-กา
ยุติธรรม	ยุต-ติ-ท่า	ยุ-ติ-ท่า

แบบที่สอง เต็มเสียงอะตรงกลาง ตามจังหวะ หนัก เบา หนัก

	<i>อ่านตามระบุ</i>	<i>อ่านแบบเต็มจังหวะ</i>
ตกใจ	ตก-ใจ	ตก-กะ-ใจ
อัศจรรย์	อัต-ลุด	อัต-กะ-ลุด

แบบที่สาม ตัดเสียง ลุดจังหวะ เปลี่ยนจาก หนัก-เบา-หนัก เป็น หนัก-หนัก เช่น

	<i>อ่านตามระบุ</i>	<i>อ่านแบบลุดจังหวะ</i>
ตุ๊กตา	ตุ๊ก-กะ-ตา	ตุ๊ก-ตา

ทั้งสามแบบนี้ยังถือกันว่าอ่านผิด แบบที่หนึ่งถือว่าผิดน้อยที่สุด เพราะอ่านตรงตามตัวอักษร แบบที่สองถือว่าเป็นภาษาปาก ส่วนแบบที่สามเป็นความนิยมแบบใหม่ ที่อาจจะได้รับการยอมรับในอนาคตก็ได้

ยังมีอีก 2 คำที่อ่านยากมาก คือ *มลโค* กับ *หินยาน*

หนังสือเล่มนี้ระบุให้อ่านว่า มอ-ละ-โค ส่วนคำหลังเพื่อหลีกเลี่ยงความไม่สุภาพ จึงให้อ่านว่า ฮี-นะ-ยาน

3.6 สำเนียงไทย - สำเนียงต่างประเทศ

เมื่อเราพูดภาษาต่างประเทศถ้าเราไม่ใช่คนประเภทสองภาษา (bilingual) หรือคนที่ไปเรียนต่างประเทศตั้งแต่ยังเด็กหรือไปอยู่และเรียนเป็นเวลานาน ๆ การออกเสียงภาษาต่างประเทศของเราจะออกมาเป็นสำเนียงไทย ทั้งนี้ยกเว้นคนที่ฝึกฝนอย่างหนัก แต่จะเหนื่อยมาก และถ้าเพลอเมื่อใด ก็จะออกมาเป็นสำเนียงไทย

คนบางคนพูดได้ทั้งสำเนียงเราและสำเนียงเขา เมื่อพูดภาษาของเรา ก็ออกเสียงคำภาษาต่างประเทศด้วยสำเนียงของเรา และเมื่อพูดภาษาของเขาก็ออกเสียงด้วยสำเนียงของเขา เช่น

"ผมจะไปเรียนคอมพิวเตอร์กับอินเทอร์เน็ตที่อเมริกา"

คำว่า "คอมพิวเตอร์" นั้นก็คงจะออกเสียงตามสำเนียงไทยว่า "คอม/พิวเตอร์" คำว่า "อินเทอร์เน็ต" นั้นก็คงจะออกเสียงตามสำเนียงไทยว่า "อินเตอรฺเน็ต" และคำว่า "อเมริกา" ก็คงจะออกเสียงว่า "อะ/เม/ริ/กา" อย่างตรง ๆ

ประโยคนี้ถ้าเป็นภาษาอังกฤษว่า

"I'm going to study computer and Internet in America."

คำว่า computer ก็จะกลายเป็น "เข็ม/พี้ยว/เลอะ" Internet ก็กลายเป็น "อัน/เลอะ/เน็ต" และ America ก็จะกลายเป็น "เออะ/เม้/ริ/เซอะ"

"I'm in Bangkok."

คำว่า Bangkok ก็จะกลายเป็น "แบ็ง/ชอก"

เคยเห็นโฆษกโทรทัศน์ญี่ปุ่นคนหนึ่งซึ่งเป็นลูกครึ่งอเมริกันญี่ปุ่น และเป็นคนพูดได้สองภาษาจริง พูดภาษาอังกฤษกับภาษาญี่ปุ่นสลับกันไปมา เวลาที่เขาพูดภาษาญี่ปุ่น เขาก็จะออกเสียงด้วยสำเนียงญี่ปุ่น

ทั้ง ๆ ที่เป็นคำภาษาอังกฤษ เช่น computer เขาก็จะออกเสียงว่า "คัม/พยิว/ตา" Internet ก็ออกเสียงเป็น "อิน/ตา/เน็ต/โตะ" และ America ก็ออกเสียงเป็น "อะ/เม/ริ/กะ"

สิ่งที่ได้จากตัวอย่างข้างต้นก็คือ ความรื่นหู รู้ว่า เขากำลังพูดภาษาอะไรอยู่ ไทย อังกฤษ หรือ ญี่ปุ่น คำภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทยแบบไทย ๆ และที่ปรากฏในภาษาญี่ปุ่นอย่างญี่ปุ่น ๆ นั้นก็อาจจะถือได้เป็นคำไทยคำญี่ปุ่นไปแล้ว

ความไม่รื่นหูจะเกิดขึ้นเมื่อได้ยินคนพูดว่า

"ผมจะไปเรียนเพิ่มพิ้ว เกอะกับอัน เกอะ เหน็ดที่

เออะ เมรี เซอะ"

"ไอ แอม โท/อั้ง ทู สะ/ตัด/ตี คอม/พิ้ว/เต้อ แอน อิน/เตอ /เน็ต อิน อะ/เม/ริ/กา"

"ไอ แอม อิน บางกอก"

หากเป็นภาษาไทยทั้งหมดก็ควรออกเสียงเป็นสำเนียงไทยทั้งหมด มิฉะนั้นก็จะเกิดความไม่รื่นหูเช่นกัน ตัวอย่างประเภทนี้หาได้ง่ายมาก โดยเฉพาะในเพลงไทยรุ่นใหม่ที่คนร้องยังพูดไทยไม่ชัดหรือแกล้งทำเป็นพูดไทยไม่ชัด เช่น

"เออะ...มีจายย คนละดวงง เอ็ดเก็บคนเลอะชวง ไม่อ้วง ว่ามีข้าบ้าน"

"รักก้ามกอบฟ้าห์"

(ต่อพงศ์ เศวตามร์ 2541:78)

กล่าวอย่างง่าย ๆ ก็คือ พูดภาษาของเราก็ต้องใช้สำเนียงของเรา พูดภาษาของเขาก็ต้องใช้สำเนียงของเขา จึงจะฟังรื่นหู

3.7 การอ่านคำควบกล้ำ

การอ่านคำควบกล้ำเป็นปัญหาสำคัญอย่างหนึ่งในปัจจุบัน ถึงแม้ว่าคำไทยแท้จะไม่มีเสียงควบกล้ำ ดังที่ได้กล่าวไว้แล้วข้างต้น แต่ในภาษาไทยมาตรฐานปัจจุบันมีเสียงควบกล้ำ เราจึงต้องคำนึงถึงเรื่องนี้ด้วย

ยังมีอีกหลายคนที่ไม่เห็นข้อแตกต่างระหว่างเสียง ร เรือ กับ เสียง ล ลิง วิธีสังเกตให้ทำดังนี้ ยกลิ้นขึ้นไปที่เพดานอ่อน แล้วปล่อยลมออกข้าง ๆ ลิ้น จะได้เสียง ล ลิง แต่ถ้าสะบัดปลายลิ้นเล็กน้อย จะได้เสียง ร เรือ ถ้าไม่ทราบว่าจะยกลิ้นอย่างไร ลอง

ออกเสียง เลอะ กับ เรอะ สลับกันคนละที จะได้ยินเสียงที่แตกต่างกัน

เมื่อทำเสียง ร กับ ล ได้แตกต่างกันแล้ว ก็ลองหัดทำเสียงควบกล้ำต่อไป ควรบันทึกเสียง แล้วเปิดฟังดูจะได้ยินชัดว่าเราออกเสียงควบกล้ำได้หรือไม่ เพราะเวลาที่ออกเสียงเรามักจะไม่รู้ตัวว่าออกเสียงอย่างไร แต่เวลาฟังเราจะจับได้

มีผู้สงสัยว่า เหตุใดจึงต้องเคร่งครัดกับเรื่องนี้ เพราะไม่ว่าจะออกเสียงอย่างไรก็สามารถฟังกันรู้เรื่อง ไม่มีความเสียหายในด้านการสื่อสาร ในเรื่องการสื่อสารนี้ ความจริงไม่เพียงแต่ ร เรือ หรือ ล ลิง เท่านั้นไม่ว่าเสียงใด ถึงแม้จะออกเสียงไม่ชัดก็สื่อสารทั้งสิ้น เพราะเสียงแวดล้อมและสิ่งแวดล้อม หรือที่เรียกกันว่าบริบทนั้นช่วยบอกให้ทราบว่าผู้พูดต้องการสื่อว่าอย่างไร

ความเสียหายไม่ได้อยู่ที่การสื่อสาร แต่อยู่ที่ชีวิตสังคม เมื่ออยู่ในกลุ่มบุคคลที่ไม่นิยมออกเสียง ร เรือ ลิง ให้ต่างกัน หรือไม่มีเสียงควบกล้ำ การออกเสียงแบบเดียวกับบุคคลเหล่านั้นก็ถือว่ามิประโยชน์เฉพาะกลุ่ม แต่ถ้าเป็นโอกาสที่เป็นทางการ ซึ่งนิยมให้ออกเสียงต่างกัน และให้มีเสียงควบกล้ำอย่างชัดเจนนั้น เราก็ควรจะออกเสียงให้ได้ด้วย เพื่อให้ถูกต้องตามกาลเทศะ

เคยมีรายการโทรทัศน์เพื่อเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์บรมราชชนนีอยู่รายการหนึ่ง ซึ่งน่าจะนับได้ว่าเป็นโอกาสที่เป็นทางการอย่างยิ่ง แต่เป็นที่น่าเสียดายที่ผู้บรรยายออกเสียง ร เรือ และ ล ลิง ไม่ได้เลยไม่ว่าจะเป็น "การแปะพะลาชฐาน" "โครงการพัฒนาอดอยตุง" "การปลูกป่า" "ไก้สิ้นหวังให้กับสู่ความเจริญ" ฯลฯ

เช่นนี้ ย่อมเห็นได้ว่า ความเสียหายไม่ได้อยู่ที่การสื่อสาร แต่อยู่ที่เรื่องผลกระทบทางสังคม

3.8 การอ่านแบบนำกันมา

การอ่านที่นับได้ว่าเป็นแบบไทยอย่างหนึ่งก็คือ การอ่านแบบอักษรนำ อักษรที่เรียกว่าเป็นอักษรนำนั้นก็เพราะว่ามีอักษรอีกตัวหนึ่งตามมา โดยไม่มีสระคั่น และอักษรตัวที่ตามมานั้นก็ต้องเป็นอักษรต่ำเดี่ยวด้วย

วิธีสังเกตอักษรต่ำเดี่ยวอย่างง่าย ๆ ก็คือ อักษรต่ำที่ไม่มีคู่เป็นอักษรสูง มีอยู่ 10 ตัว คือ ง ญ ณ น ม ย ร (ฤ) ล ว ฬ (งอ

ไม่มี หงอ นอ ไม่มี หนอ ฯลฯ)

อักษรนำมีทั้งที่เป็นอักษรสูง อักษรกลาง และอักษรต่ำ

การอ่านแบบอักษรนำให้เติมเสียงสระอะนิตหนึ่งที่พยางค์แรก

ส่วนพยางค์ต่อไปให้ออกเสียงวรรณยุกต์ตามอักษรนำ เช่น

อักษรนำ อักษรต่ำเดี่ยว คำ อ่าน ไม่อ่าน
(กลาง)

ก	ร	เอิกเกริก	เอิก-กะ-เหวริก	เอิก-กะ-เริก
จ	ร	จวิต	จะ-หุวิต	จะ-วิต
ต	ร	อุตริ	อุต-ตะ-หุริ	อุต-ตะ-ริ
ป	ล	ปลก	ปะ-หลก	ปะ-ลก
อ	ร	อร้อย	อะ-หุร้อย	อะ-ร้อย

อักษรนำ อักษรต่ำเดี่ยว คำ อ่าน ไม่อ่าน
(สูง)

ข	น	ขนม	ชะ-หุนม	ชะ-นม
	ม	ขมับ	ชะ-หุมีบ	ชะ-มีบ
	ย	ขยม	ชะ-หุยม	ชะ-ยม
	ร	ขรม	ชะ-หุรม	ชะ-รม
ฉ	ง	ฉงน	ฉะ-หุงน	ฉะ-งน
	น	ฉนวน	ฉะ-หุนวน	ฉะ-นวน
	ม	ฉมวก	ฉะ-หุมวก	ฉะ-มวก
	ล	ฉลวย	ฉะ-หุลวย	ฉะ-ลวย
	ว	ฉวี	ฉะ-หุวี	ฉะ-วี
ช	ง	ชงัน	ชะ-หุจัน	ชะ-จัน
	น	ชนัด	ชะ-หุนัด	ชะ-นัด
	ม	ชมิงกิง	ชะ-หุมีง-กิง	ชะ-มีง-กิง
	ล	ชล่ม	ชะ-หุหล่ม	ชะ-ล่ม
	ว	ชวาย	ชะ-หุวาย	ชะ-วาย
ฃ	ง	ฃงก	ชะ-หุงก	ชะ-งก
	น	ฃนัง	ชะ-หุนัง	ชะ-นัง
	ย	ฃยอง	ชะ-หุยอง	ชะ-ยอง
	ล	ฃลิก	ชะ-หุลิก	ชะ-ลิก
	ว	ฃวา	ชะ-หุวา	ชะ-วา
ฅ	ร	ฅร้ง	ชะ-หุร้ง	ชะ-ร้ง

ค	ย	ศยามล	สะ-หฺยา-มน	สะ-ชา-มน
	ว	เศวต	สะ-เหฺวต	สะ-เวต
ส	ง	สง่า	สะ-หฺง่า	สะ-ง่า
	น	ศานา	สาด-สะ-หฺนา	สาด-สะ-นา
	ม	สมาน	สะ-หฺมาน	สะ-มาน
	ย	มัสยา	มัด-สะ-หฺยา	มัด-สะ-ยา
	ร	สร้ง	สะ-หฺร้ง	สะ-ร้ง
	ฤ	รังสฤษดิ์	ร้ง-สะ-หฺริด	ร้ง-สะ-ริด
	ล	สลาก	สะ-หฺลาก	สะ-ลาก
	ว	สวาท	สะ-หฺวาด	สะ-วาด

ส่วนอักษรนำที่เป็นอักษรตัวนั้น ไม่มีปัญหาการอ่าน เพราะอักษรที่ตามมาก็เป็นอักษรตัวด้วยกันอยู่แล้ว คงให้เสียงวรรณยุกต์เดียวกัน เช่น เชลย (ชะ-เลย) โขยม (พะ-โยม) ฯลฯ

จากตัวอย่างข้างต้นนี้ จะเห็นได้ว่า คำที่มาจากภาษาต่างประเทศก็อ่านตามแบบอักษรนำด้วย บางคำแม้ว่าพยัญชนะตัวหน้าจะมีได้เป็นอักษรนำ เพราะมีรูปสระปรากฏอยู่ แต่ก็ยังอนุโลมอ่านตามหลักนี้ เช่น ดิลก (ดิ-หลก) บัญญัติ (บัน-หฺยัด) บุรุษ (บุ-หฺรุด) ประโยค (ประ-โทยก) ประโยชน์ (ประ-โทยด) ลีรี (ลี-หฺริ) อามาศย์ (อ่า-หฺมาต) ฯลฯ

ทั้งนี้เพราะเป็นหลักธรรมชาติของภาษา ที่มักจะต้องดัดแปลงเสียงจากภาษาต่างประเทศให้เข้ากับเสียงในภาษาของผู้พูดนั่นเอง

3.9 การอ่านแบบเคียงกันมา

ถึงแม้ว่าคนไทยจะอ่านคำไทยแบบอักษรนำ แต่ก็มีกำหนดให้คำที่มาจากภาษาต่างประเทศบางคำไม่ต้องอ่านแบบอักษรนำก็ได้ จึงมีคำที่อ่านได้ 2 อย่างเกิดขึ้นในภาษาไทย เช่น

คำ	อ่านแบบเคียงกันมา	อ่านแบบนำกันมา
เทศนา	เท-สะ-นา (เฉพาะเมื่อนำหน้า ศัพท์สมาส เช่น เทศนาวิธี)	เทต-สะ-หฺนา
สมรรถภาพ	สะ-มัด-ถะ-พาบ	สะ-หฺมัด-ถะ-พาบ

สมานฉันท์ สะ-มา-นะ-ฉัน สะ-หฺมาน-นะ-ฉัน

เป็นที่น่าสังเกตว่าในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 พิมพ์ครั้งที่ 4 พ.ศ. 2531 ยังระบุการอ่านของสองคำหลังนี้ไว้เพียงอย่างเดียวเท่านั้นคือ สะ-มัด-ละ-พาบ กับ สะ-มา-นะ-ฉัน แต่ตั้งแต่ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 5 พ.ศ. 2538 เป็นต้นมา ได้ระบุการอ่านเป็นสองอย่างเอาไว้แล้ว

ข้อสังเกตอีกประการหนึ่งก็คือ หากเป็นคำที่ใช้เฉพาะมักจะคงการอ่านตามแบบภาษาเดิมเอาไว้ โดยไม่มีการอ่านแบบอักษรนำ เช่น

คำ	อ่านแบบเคียงกันมา	อ่านแบบนำกันมา
	(คำใช้เฉพาะ)	(คำทั่วไป)
มนัสวี	มะ-นัด-สะ-วี	
มัชยา		มัด-สะ-หฺยา
มัชยิด	มัด-สะ-ยิด	
ศาสนา		สาด-สะ-หฺนา
ศิษยานุศิษย์	สิต-สะ-ชา-นุ-สิต	
สวี		สะ-หฺวี
อนุศาสนาจารย์	อะ-นุ-สา-สะ-นา-จาน,	
	อะ-นุ-สาด-สะ-นา-จาน	

ข้อสังเกตประการต่อไปก็คือ การอ่านคำว่า *ผรุสวาท* ในภาษาไทยมีคำว่า *ผลิก* (ผะ-หฺลิก) กับ *สวาท* (สะ-หฺวาด) จึงทำให้มีผู้อ่านคำนี้ว่า ผะ-หฺรุด-สะ-หฺวาด แต่ความจริงคำนี้ยังอ่านตามแบบภาษาเดิมคือ ผะ-รฺ-สะ-วาด, ผะ-รฺด-สะ-วาด

ข้อสังเกตประการสุดท้ายก็คือการอ่านคำต่อไปนี้

คำ	อ่านแบบเคียงกันมาว่า	ไม่อ่านแบบนำกันมาว่า
ขมา	ขะ-มา	หฺมะ-มา
สมาคม	สะ-มา-คม	สะ-หฺมา-คม
สมาชิก	สะ-มา-ชิก	สะ-หฺมา-ชิก
สมาคม	สะ-มา-ทาน	สะ-หฺมา-ทาน
สมาธิ	สะ-มา-ที	สะ-หฺมา-ที
สมาบัติ	สะ-มา-บัต	สะ-หฺมา-บัต

นี่คือลักษณะของสังคมภาษาศาสตร์ (Sociolinguistics) อย่างหนึ่ง ที่ผู้ใช้ภาษาจะหลีกเลี่ยงสิ่งต้องห้ามในสังคมและวัฒนธรรมนั้น ๆ ในที่นี้คือการหลีกเลี่ยงคำว่า *หฺมว* ซึ่งมีสถานะทางสังคมต่ำและ

ถือกันว่าเป็นคำไม่สุภาพด้วย

การอ่านแบบอักษรนำ หรือ การไม่อ่านแบบอักษรนำ ได้สร้างปัญหาบางประการขึ้นในวงการภาษาไทย เพราะเกิดคำที่อ่านได้สองอย่างขึ้นมา เช่น เทศนา (เท-สะ-นา, เทต-สะ-หุนา) สมรรถภาพ (สะ-มัด-ถะ-พาบ, สะ-หุมัด-ถะ-พาบ) สมานฉันท์ (สะ-มา-นะ-ฉัน, สะ-หุมา-นะ-ฉัน)

ที่ว่า เป็นปัญหานั้นไม่ได้อยู่ที่ภาษา แต่อยู่ที่ความคิดเห็นของผู้ใช้ภาษา ซึ่งอาจจะนิยมแบบใดแบบหนึ่งมากกว่าอีกแบบหนึ่ง ถ้านิยมแล้วเลือกใช้ไปตามความนิยมก็ไม่เป็นปัญหา แต่ปัญหาจะเกิดขึ้นเมื่อมีการกล่าวหาว่าอีกฝ่ายหนึ่งผิดหรือไม่มีความรู้

ปัญหาการอ่านก็มีผลไปถึงการเขียนด้วย เพราะในปัจจุบันมีคำที่มาจากภาษาอังกฤษหลายคำที่เขียนแบบอักษรนำ แต่อ่านแบบเดียวกันมา ดังจะได้ยกคำไทยขึ้นมาเทียบให้ดู ดังนี้

คำไทย คำอังกฤษ อ่านแบบนำกันมา อ่านแบบเดียวกันมา

สนุกสนาน

สะ-หุ-นุก-สะ-หุ-นาน

สนุกเกอร์

สะ-นุก-เก็อ

(snooker)

สมร

สะ-หุ-มอน

สมอลเวิลด์

สะ-มอน-เวิน

(small world)

สมัย

สะ-หุ-มัย

สมัยล์

สะ-มาย

(smile)

แสลง

สะ-แหฺลง

สแลง

สะ-แลง

(slang)

สวิงสวาย

สะ-หฺวิง-สะ-หฺวาย

สวิง

สะ-วิง

(swing)

สวิตซ์

สะ-หฺวิต

สวิตซ์ (switch)

สะ-วิต

จากตัวอย่างที่ยกมาข้างต้นนี้ คำที่มีปัญหามากที่สุดก็คือ

สนุกเกอร์

แทนที่จะแก้ปัญหาดังกล่าวด้วยการอ่านแบบเดียวกันมา

กลับ

พยายามเติมรูปวรรณยุกต์โทบ้าง (สั้นก - ออกเสียงโท ไม่ใช่เสียง
ตรีอย่างที่ออกกัน) ตรีบ้าง (สั้นก - ผิดหลักการเขียน)

ส่วนคำที่ดูผิด ๆ เหมือนกับจะมีปัญหา แต่กลับไม่มีปัญหาก็คือ
สนัว กับ สไมล์ ดังจะเทียบกับคำไทยให้ดู ดังนี้

คำไทย คำอังกฤษ อ่านแบบนำกันมา อ่านแบบเคียงกันมา
สน

สะ-โน

สนัว

สะ-โน

(snow)

สมัย

สะ-หมี

สไมล์

สะ-ไม

(smile)

ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะ ส อยู่หน้าสระโอ เช่นเดียวกับคำว่า
สมัย ซึ่งไม่อ่านแบบอักษรนำเช่นกัน

ฉะนั้นทางหนึ่งทีอาจจะช่วยแก้ปัญหาเรื่องการอ่านได้ก็คือ ไม่
เขียนอย่างอักษรนำ คำที่เป็นปัญหาข้างต้นอาจจะเขียนใหม่ได้ดังนี้คือ
สะนุกเกอร์ สะมอลเวลด์ สะมายล์ สะแลง สะวิง และ สะวิตซ์
นั่นเอง

3.10 ความแตกต่างระหว่างภาษาพูดกับภาษาเขียน

เรื่องการอ่านไม่ตรงกับการเขียนนั้นไม่ใช่เรื่องแปลก ถ้าการ
อ่านนั้นไม่ใช่การอ่านผิด

ตัวอย่างการอ่านผิด เช่น

กิน อ่านว่า กัน

มัน อ่านว่า ไหม

กรกฎาคม อ่านว่า กะ/ตึก/กะ/ดา/คม

การอ่านไม่ตรงกับการเขียนที่ไม่ถือว่าผิดนั้นก็คือ การอ่านตาม

จังหวะการพูด เช่น

ชะรอย อ่านว่า ช/รอย

ประจำปี อ่านว่า ป/ร/จำ/ปี

ประธานาธิบดี อ่านว่า ป/ร/ทา/นา/ทิ/ย/ดี

ประเพณี อ่านว่า ป/ร/เพ/นี

พสกนิกร อ่านว่า พ/ส/ก/ก/นิ/กอน หรือ พ/ส/ก/นิ/กอน

คำที่พิมพ์ตัวเอนหมายความว่าไม่เห็น ไม่ต้องกระแทกเสียงว่า ประ

